

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנו בן עליזה, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "חיי שרה"

בתחילת הפרשה התורה מספרת לנו על פטירתה של מייסדת האומה הקדושה, שרה אימנו ע"ה, ועל בואו של אברהם אבינו "לספוד לשרה ולבכתה". ומבאר מרן פאר דורנו ותפארתנו רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל שהתורה התכוונה לרמוז לנו שאברהם אבינו לא הרבה בבכיות אלא בכה רק מעט ולכן האות כ' במילה "לבכתה" קטנה. ונהג כך משום שידע היטב אילו מעשים טובים ונפלאים עשתה שרה אימנו במשך כל המאה עשרים ושבע שנים שהיתה חיה. וצפה ברוח הקודש מה הטוב והשכר העצום שצפן לה ה' בעולם העליון. ומאחר שכן, הלא יש רק לשמוח בשמחתה של שרה שזכתה לכל מה שזכתה להגיע למקום גדול למעלה, על המעשים שעשתה כל חייה. לפי מדרש תנחומא, בהספד שנשא אברהם אבינו על פטירתה של שרה, הוא אמר לראשונה את פסוקי "אשת חיל" המפורסמים לנו בספר משלי (שלמה). וכפי שהמדרש מבאר כיצד כל פסוק התקיים בשרה אימנו. אומנם פסוקים אלה נכתבו לראשונה בספר משלי של שלמה המלך, אך לא שלמה הוא זה שחיברם אלא אברהם אבינו חיברם בהספד לשרה אשתו, ושלמה המלך ברוב חכמתו זכה לחברם בספר משלי ברוח קודשו, וכתבם לדורות הבאים בספר משלי. ונזכיר את אחד הפסוקים "דרשה צמר ופשתים" ומבאר המדרש שהכוונה היא ששרה אימנו דרשה בכל תוקף להפריד בין יצחק (צמר) לישמעאל (פשתים) והצמר והפשתים הוזכרו לנו לפני כן עוד מקין והבל, שמפרש רש"י על קורבנו של קין שהביא קין במנחתו זרע פשתים. לעומתו קורבנו של הבל היה מבכורות צאנו, ולצאן יש צמר, נמצא שקין הוא כנגד פשתים והבל כנגד הצמר. וכמו שקין היה רשע ורצח את הבל כך ביקש גם ישמעאל להרוג את יצחק. ולכן אמרה שרה לאברהם "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזה עם בני עם יצחק" (אמרי נעם).

בתורה יש שתי פרשות "ויחיי" ו"חיי שרה" שבשם הפרשה מוזכר עניין החיים. אך אם נסתכל היטב מוזכר בהם מוות, פרשת "חיי שרה" מדובר על מות שרה ואברהם. ופרשת "ויחיי" מדובר בה על מות יעקב ויוסף. ואיך זה שנקראות הפרשות בלשון חיים אם מדובר בהם על מוות? אלא, זה מרמז לנו כי הצדיקים גם במיתתם קרויים חיים. ואנו רואים זאת עד היום, ישנם המון צדיקים שזוכרים אותם עד היום ועושים לצדיקים הילולות ומתפללים כל אחד לישועתו בזכות הצדיק שה' יתן לו את מבוקשו.

"ויהיו חיי שרה" - "ויהיו" בגימטריא 37. בא לרמוז לנו על 37 השנים הטובות של שרה אמנו. כי אם נסתכל היטב, מהרגע שיצחק נולד ועד שנפטרה שרה עברו 37 שנים. ורש"י מפרש על הפסוק "בת ק' כבת כ'". לומר לך ששרה היו לה שתי מעלות, גם היתה כל ימיה כמו בת כ' (20) מבחינת הזריזות למצוות וגם היתה בת ק' (100) רחוקה מתאוות העולם הזה. אך אם נסתכל בפרקים ק' ו' כ' בתהילים: פרק ק' זה "מזמור לתודה" ופרק כ' זה "יענך ה' ביום צרה", אפשר לפרש שני פירושים, פירוש אחד צריך להודות לה' בכל המצבים גם בצרה. פירוש שני, אם אדם יגיד מזמור לתודה כלומר כל הזמן יודה לה' אז "יענך ה' ביום צרה" ה' ידאג לך וישיע אותך מכל צרה. וזה מה שמפרש רש"י הקדוש על הפסוק "שני חיי שרה", כלומר, "כולם שוין לטובה". ובאמת לשרה היה הרבה צער ויסורים בחיים. עד 90 שנה לא היו לה ילדים וגם נלקחה בבית פרעה ובבית אבימלך, וגם יסורי רעב היו לה

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר.

ובכל זאת קיבלה את הכל באהבה, וזה הפירוש כולם שוין לטובה, שבטעות לא נטעה ונחשוב שרק ה 37 שנים שיצחק היה חי היה לה טוב, אלא שגם הימים הקשים היו נחשבים בעיניה לטוב, בדיוק כמו ה 37 שנים שהיה לה את יצחק וזה פירוש רש"י – כולם שוין לטובה.

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה" – כתוב בספר תורה לבכתה בכל קטנה ומדוע? שמא בטעות לא יגידו ויחשבו כולם שהתחרט על עקידת יצחק. שהרי בגלל ששמעה שרה על עקידת יצחק נפטרה. ועוד אפשר לשאול שאלה, רק אברהם בא לספוד לשרה? היכן יצחק? וכמו שאנו אומרים בתפילה לאחר העקידה נאמר "וישב אברהם אל נעריו" והיכן יצחק? למה לא נאמר וישבו אברהם ויצחק? ואפשר לענות על השאלות האלה כך: בזוהר הקדוש מוזכר שמכיוון שנשחט רוב הקנה של יצחק והיה בסכנת מוות באו מלאכי השרת ולקחוהו לגן עדן לרפא אותו ונשאר שם שלוש שנים. ולכן נאמר ויבא אברהם לספד לשרה ולא נאמר גם יצחק שבא כיוון שהיה בגן עדן. אפשר גם לראות עוד הוכחה מהתורה, דבר זה נרמז לנו מתי שיעקב נכנס אצל יצחק לקבל את הברכות, שם אומר יצחק "ראה ריח בני כריח השדה אשר ברכו ה'" ורש"י מפרש שהריח ריח גן עדן, והרי מהיכן ידע יצחק איזה ריח יש לגן עדן? וזה מה שאמרנו למעלה, שהיה שלוש שנים בגן עדן לאחר העקידה שם התרפא.

"ארבע מאות שקל ביני ובינך מה היא" – אם נסתכל היטב האות האמצעיות של אברהם והאות האמצעית של עפרון היא "ר". והאות ר' בגימטריה 200 ולכן האות ר' האמצעית של עפרון ועוד האות ר' האמצעית של אברהם ביחד מקבלים 400, וזה מה שהתכוון עפרון שאמר לאברהם "ארבע מאות שקל ביני ובינך", ואפשר לראות דבר נפלא נוסף, בהמשך שמוזכר עפרון הוא מוזכר גם בלי ו' כך: "עפרן" שגם עולה בגימטריה 400. וידוע שעפרון היה רע עין, שאפילו לא ידע מה ערכה ומעלתה של מערת המכפלה לקח כסף מאברהם אבינו אף על פי שלא ידע מי הולך להיקבר שם ומה החשיבות של המערה. והינה אם נסתכל היטב גם הגימטריה של המילים "רע עין" עולה בגימטריה 400 לרמז לנו על עפרן שגם בגימטריה 400. ועוד אפשר להקשות קושיה חזקה, יעקב נתן לעשו את כל רכושו שהביא מבית לבן, ונתן לעשו זאת עבור חלקו במערת המכפלה. ושואל החתם סופר למה על עפרון כתוב "רע עין" מפני שלקח 400 שקל? ואצל עשו שלקח את כל רכושו של יעקב לא כתוב "רע עין"? החתם סופר מתרץ שעפרון לא ידע מהי חשיבותה של מערת המכפלה ובכל זאת לקח הרבה כסף בגלל זה נקרא רע עין, אבל עשו שכן ידע מהי ערכה לא ביקש שום כסף אך יעקב נתן לו מרצונו.

"ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה" – חז"ל אומרים שבגלל הברכה הזאת היתה רבקה עקרה שלא יאמרו שנתברכה רבקה מאותה הברכה. ושואלים הלא כתוב "אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך ואפילו של גוי" אז מדוע חששו שברכה זאת תתקיים? אז אם נשים לב, בברכה שבירכו את רבקה שם ה' לא מוזכר. ולכן אין הברכה צריכה להתקיים כי אין בה הזכרת ה'. על כן ילמד כל אדם תמיד לחשוב ולהזכיר את ה' בכל הנהגותיו ופעולותיו תמיד לדעת ולהזכיר "בעזרת ה'".

אליעזר עבד אברהם חיפש את הנערה אשר תאמר "שתה וגם גמליך אשקה". שואלים המפרשים וכי מה החכמה הגדולה? הרי הרבה בנות עושות חסדים כאלה, ומתרצים כי אליעזר הגיע עם הרבה עבדים ורכוש רב, והיתה רבקה יכולה לחשוב בעצמה שחסד עושים רק אם אנשים שצריכים ונזקקים, אבל במקרה הזה אליעזר היה עשיר גדול וגם יש לו עבדים למה צריך לעזור לו? חסד עושים רק עם נזקקים שצריכים, אך בכל זאת לא עשתה רבקה שום חשבונות ושום שאלות, אלא מיד עשתה חסד, מפני שאם באה מצווה לידך אל תחמצנה עם תירוצים רבים ומחשבות מיותרות. ישווה את המצווה ליהלום או שטר כסף על הרצפה מה הוא יחכה שמישהו אחר ירים אותו? אלא הוא בעצמו ירים את הכסף או היהלום. כך גם לגבי מצווה, יש לך מצווה אל תחמצנה בשום אופן. ועוד סימן שהיה לאליעזר אליעזר ראה שהמים עלו לקראתה, ומכל מקום זה לא היה מספיק לו, הוא חיפש לראות היכן מעשה החסד. כי כך העולם בנוי, על התורה העבודה וגמילות חסדים. וגם "עולם חסד יבנה" וגם אברהם אבינו היה איש החסד, רצה לראות אליעזר מי היא בעלת החסד לה יתן את יצחק.

"ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי" - ולמה כתוב אשר חי? הרי בתורה כל מי שמוזכרים חיי לא נאמר "אשר חי" ברור לנו הדבר שהוא חי בשנים האלה, ומדוע פה מודגש אצל אברהם אבינו המילים "אשר חי" וכי זה לא ברור לנו שהוא חי? ומפרש הגר"א שבאמת היה צריך אברהם לחיות מאה ושמונים שנה כמו יצחק, אך רק כדי שלא יראה את עשו יוצא לתרבות רעה נפטר חמש שנים קודם, בגלל זה כתוב אשר חי להדגיש לנו, שהיה צריך לחיות עוד, אך ה' קיצר את חיי ב 5 שנים על מנת לא לצער אותו ולכן נאמר אשר חי.

הבעל שם טוב ושאל הקטן

אווירת שמחה וקדושה כפי שניתן היה למצוא בבית מדרשו לא היה אפשר למצוא בשום מקום אחר. בין הנוכחים היה גם רבי מאיר, מתלמידיו הקרובים של הבעל שם טוב. מדי שנה נוהג היה לנסוע אל רבו, והפעם הביא עימו גם את בנו הצעיר – שאול. שאול היה בעל מוח חריף ומבריק. הבעל שם טוב הבחין בו ובחכמתו וחיבב אותו חיבה יתרה. רבי מאיר בא להיפרד מרבו הבעל שם טוב, אך להפתעתו ביקש הבעל שם טוב שישאיר את בנו (שאל) לעוד כמה ימים, "אחזיר לך אותו כאשר אעבור בעירך" אמר. רבי מאיר כמובן הסכים והלך לדרכו. ערב אחד, הורה הבעל שם טוב לעגלונו להכין את המרכבה ויצא עם תלמידיו לדרך. שהתקרבה העגלה לבית המרזח, ביקש הבעל שם טוב להפתעת כולם לעצור. הוא נכנס לשם עם שאול, האיכרים השיכורים שרו שם בקולי קולות, רקדו בלי הפסקה ולא שמו לב. לפתע דפק הבעל שם טוב על אחד השולחנות, שקט ניהיה במקום, עשרות מבטים הופנו לעברו, "כך אתם שמחים? כך אתם שרים?" שאל הבעל שם טוב את השיכורים, "הבה אראה לכם שירה אמיתית" הוא הפנה את מבטו ועיניו הקדושות אל הנער שאול, וביקש ממנו שישיר להם. "קול ערב ונעים כקולו של שאול לא שמעתם ולא תשמעו". שאול הקטן הסמיק והתבייש, הוא החל לשיר את השיר ששר בבית המדרש אצל הבעל שם טוב, "שושנת יעקב". האיכרים השתויים רקדו והיו מהופנטים לשירתו. כשסיים הריעו כולם לכבודו. הם ביקשו ממנו לשוב לשיר להם עוד. בפינה ישבו גם שלושת בניו הקטנים של המוזג והביטו בילד השר הם אהבו את שירתו, הם גם היו מהופנטים כמו כולם לשירה הנפלאה שבקעה מגרונו של הילד. פתאום הפנה הבעל שם טוב את מבטו לעבר שלושת הילדים של המוזג, התקדם אליהם וצבט בלחייהם ואמר "נכון שאתם מחבבים את הילד הזה

ואת שירתו? אני מאחל לכם שתוסיפו לשמוע אותו עוד פעם אחת ותחבבו אותו תמיד".

הבעל שם טוב סימן לתלמידיו שהביקור הסתיים אף אחד לא באמת הבין מדוע הבעל שם טוב נכנס לבית המרזח ומדוע הגיע לשיכורים לשמוע את שאל שר? שאל חזר לביתו. חלפו שנים, שאל הנער גדל, שמו הלך לפניו כתלמיד חכם וכסוחר מצליח. הוא הרבה לנסוע ממדינה למדינה בענייני מסחר. בשנה אחת, בתענית אסתר, שאל נאלץ לנסוע בדחיפות כדי לבצע עסקה בעיר הסמוכה. מאחר שמיהר ביקש מהנהג לנסוע בדרך הכי קצרה העוברת דרך היער. אך לרוע מזלו, הנהג טעה בדרך. הלילה ירד, וחשש כבד החל לכרסם בליבו של שאל. לפתע התנפלה על שאל ועל הנהג חבורה של שודדים. מהר מאוד קשרו והשליכו אותם תחת עץ. "עוד מעט יגיע המנהיג ויורה לנו מה לעשות". ובנתיים פנו לבדוק בעגלה האם יש דברים לקחת. העגלון בכה בבכי מר, שאל ניסה לעודדו, אך הוא גם הבין שסופם קרב. הוא נזכר שעכשיו חג הפורים, ונזכר בבעל שם טוב, באשתו בילדים שבטח חושבים שהוא נמצא ומבלה את החג עם רבו. הוא עצם את עיניו, לפתע עלתה דמותו של הבעל שם טוב לנגד עיניו. חושי התערפלו. הוא התנתק לחלוטין מהמציאות, ונכנס לאווירת החג שהיתה באותו יום פורים שהיה ילד אצל הבעל שם טוב, ומתוך כך החל שאל לשיר את אותו שיר ששר אצל הבעל שם טוב ואותו שיר ששר בבית המשקאות לאותם שיכורים כשהיה ילד. העיניים עצומות, במחשבות הוא נמצא עם הבעל שם טוב ושעה ארוכה שר, לפתע לאחר שעה קלה, הוא פקח את עיניו כאילו התעורר מחלום מתוק, ושב אל המציאות המרה, אך מולו ניצבו להם שני השודדים מהצדדים והמנהיג שלהם באמצע, עם חרבותיהם. אך הם לא נגעו בשאל ובנהג, הם עמדו מהופנטים לשירתו של שאל ודמעות עמדו בעיניהם. הנהג לא הבין כלום, שאל גם לא כל כך הבין, לפתע המנהיג אמר לשני השודדים להתיר את הקשרים. "כבר התראנו פעם" אמרו לשאל. "אינך זוכר"? הוא לא הצליח לזכור אותם. הם אמרו לו שהם אותם שלושת הילדים של מוזג המשקאות שהבעל שם טוב צבט בלחיהם כאשר הוא שר בבית המרזח. כאשר שמענו את השיר ששרת, נזכרנו באותו הלילה, בבקשת הרב הקדוש "להוסיף לחבב את הילד הזה תמיד". שאל והנהג עדיין היו בהלם, הם יצאו מהיער בשלום וחזרו לעיירה, מאז כל פורים, שר שאל את השיר "שושנת יעקב" שהוא נזכר באותו הלילה בבית המרזח, ובאותו הלילה עם השודדים, ומודה לה' על הנס שעשה עימו...

ליבו של יהודי הוא לב חם כפי שמסביר הבעל שם טוב הקדוש, וצריך לדעת כיצד לקרב כל יהודי לה' יתברך, כל אחד לפי יכולתו, ולראות ולגלות טוב בכל יהודי באשר הוא, וכך נזכה על ידי אהבת ה' לאהוב כל יהודי ולהגיע ל אהבת ישראל, ולזכות לגאולה השלמה אמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"לב ישראל ער, אך הוא כמו מים חיים באדמה. לפעמים המים נראים לנו מלמעלה, ולעיתים צריך לחפור באדמה כדי לגלותם"

שבת שלום ומבורך